

emoționantă expoziție a cărei tematică s-a axat pe culorile electrocardiogramelor, percepute plastic în forme și culori insolite. Arta plastică s-a bucurat de comentariile lui Pavel Șușară, realizatorul unor asociații inedite privitoare la legăturile organice dintre pictură, poezie și muzică.

Dacă titlul de „artist” dat unor interpreți deosebit de talentați vă poate garanta realizarea unei interpretări

superlative, atunci membrii formației „Archaeus” sunt niște artiști autentici. Astfel, Anca Vartolomei (violoncel), Rodica Dăncănu (pian), Dorin Gliga (oboai), Ion Nedenciu (clarinet), Șerban Novac (fagot), Marius Lăcraru (vioară) și Sorin Rotaru (percuție) au conferit o claritate de cristal în tot ce cântă, fiind înzestrați cu alese calități interpretative. Ei au restituit piesa „Cloks” a Doinei Rotaru încărcată de aceeași noblețe,

grație și vigoare. Copleșitor de profunzi, gata să-și asume până la contopirea persoanei cu muzica restituită, cei șapte virtuozii ai „Archaeusului” au uimit prin capacitățile lor restitutive, conferind o sublimă și tulburător de adâncă piesei lui Horia Surianu - „Diffractions brises” - deosebit de inventivă melodic, dificilă, dar și plină de substanță cromatică.

Vasile PRUTEANU

Omagiu pentru Aurel Stroe

Timpu! își cerne vremuirea cu indiferența unui ceasonic, iar singurul factor care îi poate perturba goana înconfundabilă este lumina cu care iriază în veșnicie sufletul unui om ales de Dumnezeu pentru a rodi frumusețe. Un astfel de Om a fost și rămâne maestrul Aurel Stroe, creatorul a cărui muzică este capabilă să vindece și să restaureze suflete, personalitatea complexă care a valorizat actul muzical în multiplele sale perspective.

În zilele de 08 și 09 octombrie 2016 a avut loc la Bușteni, la Centrul Cultural „Aurel Stroe”, Festivalul Internațional „Aurel Stroe”, aflat la ediția a VIII-a. Astfel a fost omagiat, în spațiul său de suflet, unul dintre cei mai importanți compozitori, gânditori și profesori români din a doua jumătate a sec. al XX-lea, ilustru reprezentant al gândirii moderne cu amplitudine spirituală. Cadru didactic universitar al Universității Naționale de Muzică din București (din 1962, pentru disciplinele Orchestrație și Compoziție), Aurel Stroe rămâne un reper înconfundabil al muzicii moderne românești, al actului muzical interiorizat și aprofundat până la semnificațiile sale cele mai adânci, al avangardei pline de sens.

Distins cu Premiul Academiei Române (1974) și cu Premiul Herder (Viena, 2002), maestrul Aurel Stroe a fost unul din profesorii emblematici pentru conștiințele care prețuiau, ca și domnia sa, libertatea de exprimare ca pe darul cel mai de preț al artistului. A susținut, de-a lungul carierei sale atipice, cursuri în Statele Unite ale Americii (1985-1986), în Franța (1972), Germania (1986-1994), dar mai cu seamă în România (la Bușteni unde, din 1992, a simțit nevoia permanentă de a împărtăși din experiența sa creatoare tinerelor generații de muzicieni).

În prima seară a festivalului din acest an a avut loc un concert intitulat „Și dacă...”, susținut de Ansamblul „Volte” de la Filarmonica Banatul - Timișoara și alcătuit din soprana Ramona Morărița, violonista Laura Roman, violista Iuliana Ambăruș și pianista Andreea Olariu. Programul a cuprins lucrări din creația lui Aurel Stroe, dar și lucrări în primă audiție dedicate maestrului, scrise de compozitori contemporani (Aurel Stroe - „Și dacă...” versuri de Mihai Eminescu, Laura Manolache - „Coline” (lucrare dedicată lui Aurel Stroe) - p.a.a., Aurel Stroe - „Paris”, Ionică Pop - „Zbor în rostul clipei” (Lieduri pe versuri de Grigore Golubeanu dedicate lui Aurel Stroe) - p.a.a., Aurel Stroe - „Șase colinde”, Andrei Tănăsescu - „La vie en dose” - p.a.a., Aurel Stroe - Fragment din opera „Orestia I - Agamemnon”).

Duminică, 09 octombrie 2016, a avut loc un simpozion cu tema *Opera si personalitatea lui Aurel Stroe*, la care au participat Eugen Wendel din Germania (care a vorbit despre prietenia sa cu compozitorul), Laura Manolache (compozitor și muzicolog, care a făcut o meticuloasă analiză a lucrării „Arcade” scrisă de Stroe în 1962, în realizarea căreia autorul a recurs la un program de compoziție pe calculator), compozitorul Ioan Ionică Pop (care a lecturat o lucrare a muzicologului Diana Barb despre „Concertul pentru pian, alături și percuție” al lui Aurel Stroe, vorbind ulterior despre lucrarea sa, „Zbor în rostul clipei”, interpretată cu o seară înainte). În ceea ce ne privește, am ținut să analizăm câteva din „Imaginile iconice ale creației concertante a maestrului Aurel Stroe”. La simpozion au mai participat prof. Marin Gușter-directorul Centrului Cultural „Aurel Stroe, Constantin Spurcaci și referent cultural prof. Grigore Golubeanu (pe ale cărui versuri au fost compuse liedurile „Zbor în rostul clipei”). La festival au fost prezenți și Raluca Brumar (fiica lui Aurel Stroe), precum și nepoți ai săi.

Impresionantă rămâne nu doar amintirea maestrului pe străduțele micuței localități de munte, dar și moștenirea pe care o duc mai departe pasionații organizatori ai centrului cultural care îi poartă numele. Ne lipsește din ce în ce mai mult liniștea cu care era capabil să vorbească ore întregi despre ontologia operei de artă, starea în care obișnuia să asculte muzică - pur și simplu confundându-se cu ea, privirea limpede asupra fenomenelor celor mai acute ale societății și diagnosticele pline de înțelepciune și blândețe asupra universului artistic.

La aproape un deceniu de la trecerea sa în veșnicie, îmi păstrez privilegiul de a scrie subiectiv despre amintirea maestrului care mi-a ocrotit tinerețea și formarea muzicală, făcând referire la versurile unui mare poet român, Marin Sorescu. Versurile sale par a oglindi foarte fidel personalitatea maestrului, aflat mereu sub presiunea artei sale și libertății de a și-o exercita, libertate la care ținea de fapt atât de mult: „Gânditor și cu mâinile la spate/ merg pe calea ferată,/ drumul cel mai drept/ cu puțință./ Din spatele meu, cu viteză,/ vine un tren/ care n-a auzit nimic despre mine./ Acest tren - martor mi-e Zenon bătrânul -/ nu mă va ajunge niciodată,/ pentru că eu mereu voi avea un avans/ față de lucrurile care nu gândesc./ Sau chiar dacă brutal/ va trece peste mine,/ întotdeauna se va găsi un om/ care să meargă în fața lui/ plin de gânduri/ și cu mâinile la spate./ Ca mine acum/ în fața monstrului negru/ care se apropie cu o viteză înspăimântătoare/ și care nu mă va ajunge/ niciodată”.

Petruța MĂNIUȚ-COROIU